

HET CHEAT BOEK

HOOFDSTUK EEN

De stad Megalopolis wordt **AANGEVALLEN!**

Kan niets deze mechanische dreiging
tegengaan?

Wacht... Wat vliegt daar in de lucht?

Een keigrote
komeet!

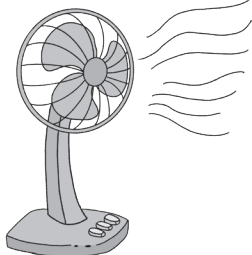
Een razende radijs!

Nee, het is...

ULTRABOY!

Ta-ra-ta-ta-
TAAAAH!

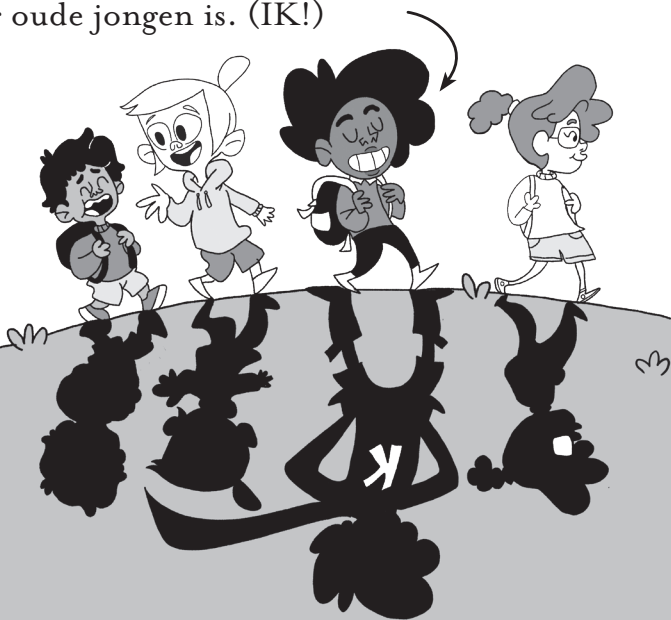
We zijn GERED!

ROBOZILLA! Jij gaat
naar de SCHROOTHOOP!

De opgeluchte inwoners van Megalopolis
juichen en klappen als een stel uitgelaten zeehonden.

Wat zij niet weten, is dat hun **KNAPPE** en
MYSTERIEUZE superheld in werkelijkheid een twaalf
jaar oude jongen is. (IK!)

Ik zie eruit als een typische, doodgewone scholier.
Maar wie beter kijkt, ziet een heel spectaculair verhaal
over hoe dat zo gekomen is...

Een superheld zijn is veel meer dan een beetje
BOEM! KLAP! BAM!

Het gaat allemaal om goede daden.

Zoals mensen veilig naar huis helpen.

Ervoor zorgen dat iedereen de
juiste afvalbak gebruikt.

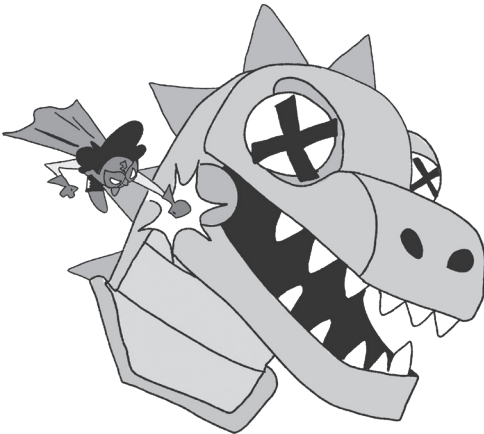

Helpen om
een groepsfoto te maken.

En de genadeklap
uitdelen aan een
op hol geslagen
robotmonster.

SMILE!

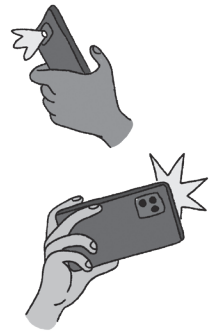

Ik neem een heldhaftige houding aan voor de flitsende camera's onder mij.

Dat was geen goed plan.

Ik hang net klaar voor een foto als

Robozilla me met een zwaai van zijn metalen staart uit de lucht mept. **KLABAAAAM!** Ik vlieg door de lucht en **SMAK** tegen een wolkenkrabber aan, waarna ik op de grond val. Au.

Gelukkig is mijn bionische pak schokdempend en werkt alles nog. Dat geldt ook voor mijn verdovingslasers. Jammer joh, Robozilla!

En nu mag ik!

Mijn cape fladdert wild als ik op mijn doelwit af **ZOEF**.

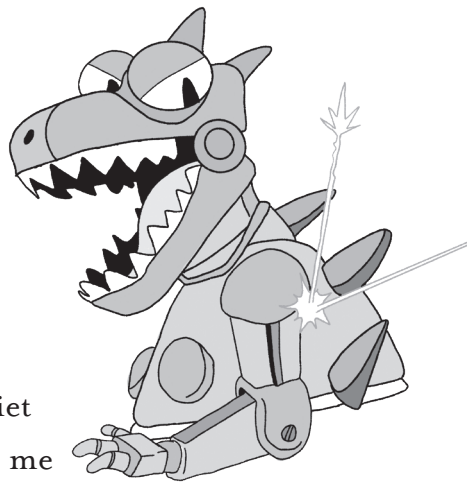
Net als Robozilla een stel

jankende joggers wil vertrappen tot een stoeppizza, sla ik mijn slag.

Er gebeurt niets.

Zelfs niet als ik de lasers op **VOLLE LAAG** zet. Er komt nog geen brandvlekje op het glanzende metalen pantser. Ik heb alleen geen tijd voor teleurstelling, want ineens schiet Robozilla metalen tentakels op me af.

Ik vlieg nog net opzij, maar dan – **KLOENK!** – zit ik klem in de stevige greep van Robozilla's krachtige klauw.

Ik worstel om me te bevrijden, maar dan zie ik aan de binnenkant van mijn slimme bril de energiebalk van mijn bionische pak opeens van vijf streepjes naar één schieten. Als ik niet snel iets verzin, ben ik er geweest!

Dan zie ik hem.
Een silhouet aan de
BINNENKANT van

Robozilla's linkeroog.
Het is **PROFESSOR FRENZY!**

De gestoorde uitvinder die dit
mechanische monster heeft
gebouwd. En opeens heb ik een
ingeving. Ik heb een **EPISCH**
plan om uit deze **BENARDE**
situatie te ontsnappen.

Ik hoop maar dat het laatste beetje energie niet
ineens opraakt. Ik geef mijn bionische pak een
elektrische lading en bezorg Robozilla een **SCHOK**.
Zijn greep verslapt en ik **SCHIET** uit zijn klauw...

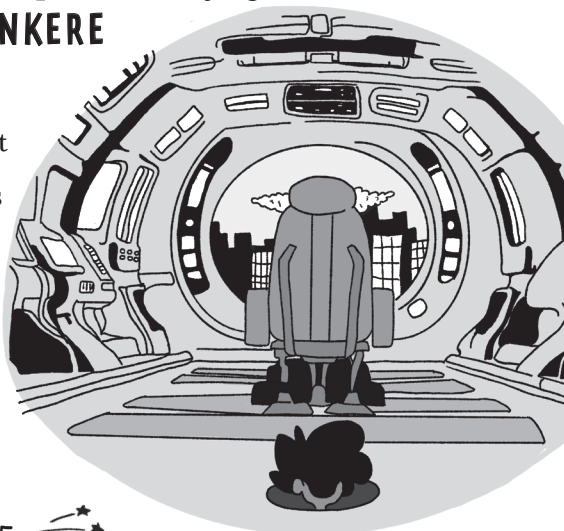

...recht zijn **MUIL** in!

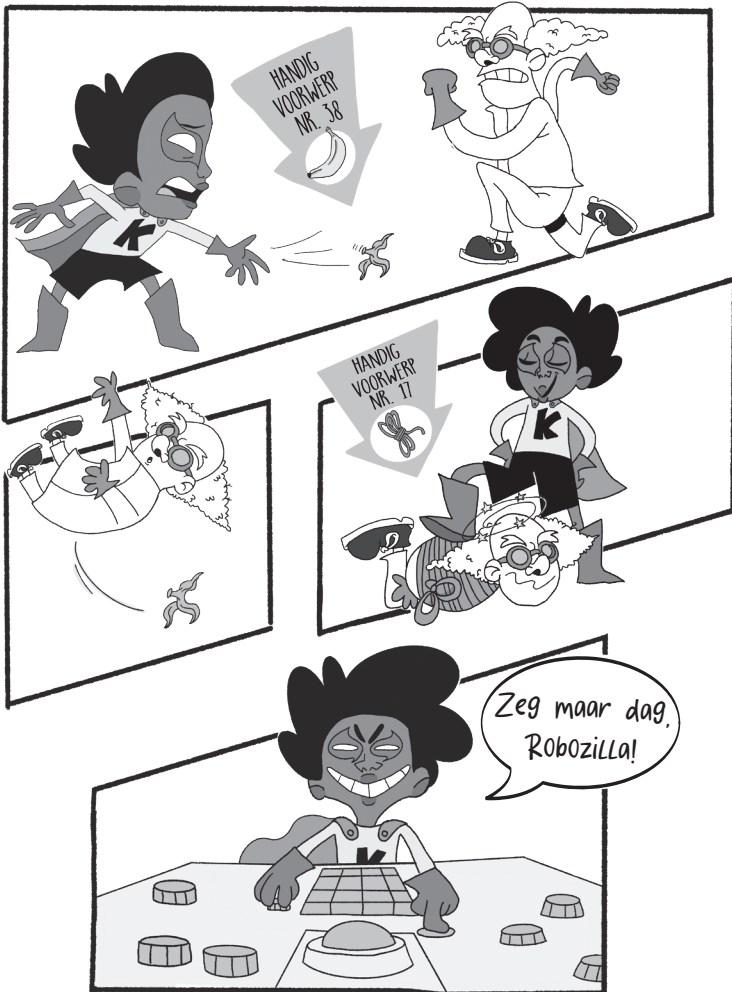

Binnen in Robozilla's muil vol vlijmscherpe stalen tanden haal ik een boormachine uit mijn gereedschapsriem vol handige voorwerpen en ik schroef een groot metalen paneel in zijn gehemelte los. Dan **KLIM** ik de **DONKERE RUIJITE** erboven in.

Professor Frenzy slaakt een **KREET** als ik opeens in zijn controlekamer in de kop van Robozilla sta. In paniek klikt hij een gordel vast en trekt aan een hendel

op zijn bedieningspaneel. Robozilla gooit meteen zijn kop naar achteren en professor Frenzy laat een kwaadaardig kakelend lachje horen. Hij denkt dat ik weer in het **GAT** gevallen ben waar ik net doorheen ben gekropen. Maar tot zijn grote **AFSCHUW** heb ik mijn magnetische laarzen aan. Van schrik hapt hij naar adem als ik met **KLONKENDE** passen door de cockpit op hem af loop.

‘Ik ben nog niet klaar met jou!’ roept professor Frenzy.

Hij heeft het nog niet gezegd of de boel loopt compleet uit de hand.

Ik moet me vastgrijpen nu Robozilla heen en weer begint te **SCHUDDEN** alsof we op 's werelds raarste dansfeestje zijn, en zich **REKT en STREKT** als een gigantisch stuk klei en er overal felle kleuren om me heen flitsen. En dan ineens... **KABOEM!** explodeert hij in een regen van pixels!

‘UH-OH!’ weet ik nog uit te brengen voordat ik een zwaartekrachtritje omlaag maak.

Ik doe mijn mond open om te schreeuwen, maar voordat ik geluid kan maken... **POEF!**

De juichende mensen? Weg. Professor Frenzy? Weg. Het ene moment tuimelde ik door de lucht boven een half verwoeste stad en een moment later zit ik in mijn slaapkamer met mijn gamepad in mijn handen en staar ik naar het zwarte tv-scherm.

‘BALAAYO!’ brult een stem als een donderslag door de kamer.

Ik draai me met een ruk om en raad eens wie daar stond, met haar armen over elkaar en een bozer gezicht dan ik ooit heb gezien? Mijn **MOEDER!** Met in haar hand het snoer van mijn gamecomputer, die

ze uit het stopcontact heeft getrokken.

Ze heeft de stekker eruit getrokken. Terwijl ik aan het gamen was.

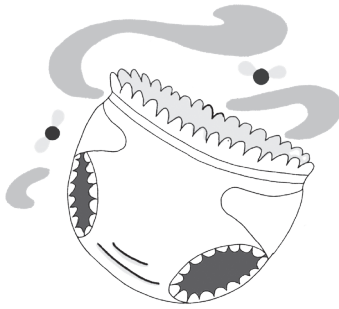
Maar dit was niet het juiste moment om te klagen.
Ik zag aan haar gezicht dat het sowieso **GAME OVER**
was.

HOOFDSTUK TWEE

Het duurde niet lang tot ik doorhad waar mama last van had.

SMERIGE P&EP VERPASSING

kleine luier, grote stank, geen overlevenden!

Al vanaf het moment dat mijn kleine broertje mijn kamer **INPIKTE** en de lucht verzuurde met zijn neusgat-verbrandende **LUIERSTANK**, is mijn neus gestopt met functioneren.

Tot het grote chagrijn van de rest van het gezin.

**'NEUS-
BLINDHEID?!'**

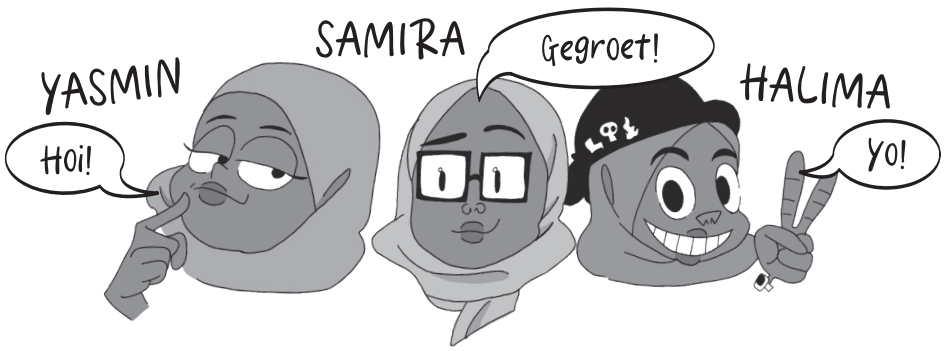
schreeuwde mama, die het uiteinde van haar sjaal voor haar neus hield. 'Blindheid voor je taken zul je bedoelen! Je speelt liever die stomme spelletjes dan dat je doet wat je moet doen!'

'Ik rook het niet, eerlijk niet, mama!' jammerde ik. 'Ik zal er beter op letten vanaf nu. Beloofd.'

'Niks beloofd!' blafte mama. 'Ik zeg dat je wat moet doen, en dan doe je dat! Brutale jongen!'

En precies op dat moment staken mijn drie zussen hun **GRIJZENDE** hoofden om de deur naar binnen en gaven ze mama een schone luier aan.

Ze zeggen wel eens 'van je familie moet je 't hebben', maar van deze drie moet ik echt **HELEMAAL NIKS** hebben. Ze zijn mijn ergste vijanden. En ze heten:

In hun eentje zijn ze al ergerlijk, maar samen vormen ze een wel heel irritant gedrocht, namelijk:

HET ZUSSENBEEST!

‘Let jij op Abdi,’ zei mama. ‘Je zussen en ik gaan boodschappen doen.’

Mijn zussen glimlachten heel tevreden naar me. En toen deed mama het ondenkbare: ze **ONTVOERDE** mijn console!

‘En **GEEN** computerspelletjes!’ snauwde mama. ‘Jij gaat je gedragen als een grote broer of *wallahi*, ik stuur je terug naar Somalië!’

En daarmee bedoelde ze geen vijfsterrenreis naar een toeristische trekpleister als Hargeisa.

Nee. Ze bedoelde dat ze me zou **VERBANNEN** naar een of ander stuk platteland, waar ik op een boerderij zou moeten wonen om geiten te hoeden, gekleed in niks

anders dan een *macawis* (een Somalische rok), waardoor ik een wandelend buffet zou zijn voor de teken.

‘Verschoon hem,’ beet mama me toe en ze gooide de schone luier voor mijn voeten. ‘En zet een raam open. Djinns zijn dol op vieze plekken.’ Na die woorden liep mama zwierig mijn kamer uit, met haar *baati*-jurk wapperend achter

haar aan alsof ze Batman was met zijn cape. De drie **GRINNIKENDE** grieten volgden haar op de hielen.

SLIK! DJINNS? Die poepstank was al erg genoeg. Mama hoefde me niet ook nog bang te maken!

Niets motiveert
meer dan dreigen
met boze geesten.

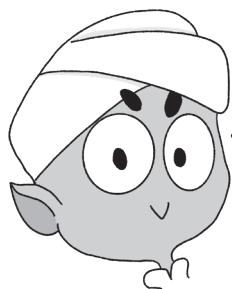

Bah. Bel maar
als die stank is
opgetrokken.

Let maar niet op hen. Die engelachtige jongens zijn mijn 'nobele schrijvers'. Ik was namelijk nogal een stout jongetje toen ik klein was, en mijn moeder vertelde me dat we volgens de islam allemaal twee engelen op onze schouders hebben.

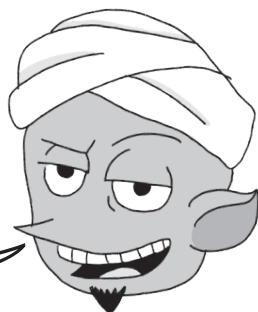
De ene, Raqib, noteert al onze **GOEDE** daden...

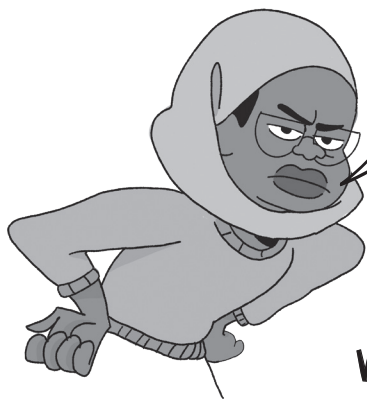
Hallo!
...en de andere, Atid,

noteert al onze
SLECHTE daden.

Dat ben ik!

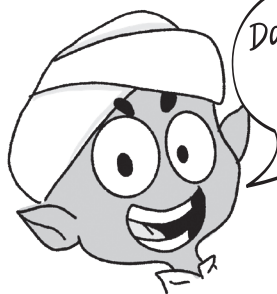
Als het einde van je leven daar is, geven zij hun aantekeningen aan Allah (ook wel God) en dan ga je of voor eeuwig feesten in de hemel, of je komt terecht in een onophoudelijke drab van ellende in de hel, afhankelijk van welke lijst langer is.

En raad eens waar stoute jongetjes terechtkomen, hm?

Maar vorig jaar op de koranschool leerde ik dat je daden pas worden opgeschreven als je de puberteit hebt bereikt (en daar **WACHT** ik nog steeds op), dus ik denk dat mama dat vooral gezegd heeft om ervoor te zorgen dat ik me beter ging gedragen.

Dat werkte wel, want ik zie nog steeds voor me dat er twee van die engeltjes om me heen vliegen die me in de gaten houden. Voorlopig ben ik nog niet van die denkbeeldige stalkers af.

Dat we niet echt je engelen zijn, wil niet zeggen dat we geen commentaar geven.

Want het is zo leuk!

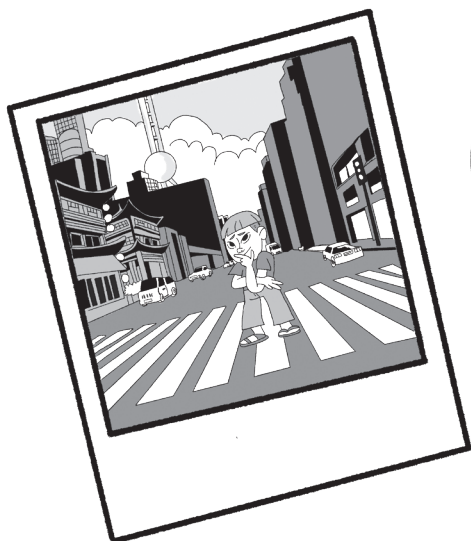

Ik hoop maar dat ze ervan genieten om mij een luier te zien verschonen. Ongelooflijk dat ik dit de komende **VIER JAAR** moet blijven doen!

Kon ik maar **ONTSNAPPEN** en de laatste week van de zomervakantie doorbrengen met mijn twee beste

vrienden, maar Wing is nog op vakantie in Shanghai met zijn ouders en JoJo is met haar gezin aan het backpacken in de Grand Canyon.

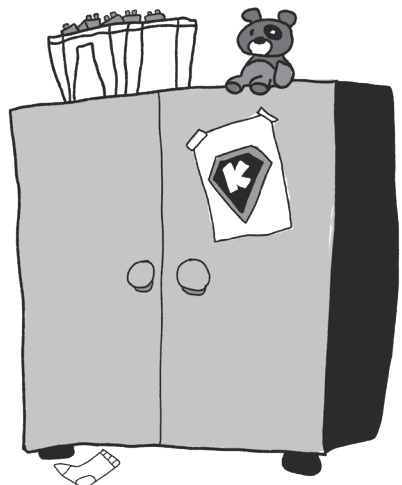
En ik? In een gezin waar geld graag **VERSTOPPERTJE** speelt (en er heel goed in is om niet gevonden te worden), was een gloednieuwe gameconsole krijgen al te vergelijken met het vinden van een **GOUDEN TICKET** in je chocoladereep. Er kon nog net een **STOFFIG** vlooiemarktexemplaar vanaf dat rammelde als een spaarpot waar je net dat laatste muntje niet uit geschud krijgt. Als ik me wilde vermaken, moest ik dus zelf een zwaard maken van een stok, een kasteel bouwen van karton en mijn slaapkamer omtoveren

tot een superheldenbasis: **DE VESTING VAN VREDIGHEID.**

Hé! Niet **LACHEN!** Ik meen het echt!

Kijk, dit ziet er misschien uit als een doodgewone, saaie kledingkast, toch?

Dat heb je dan **MOOI MIS!** Want in werkelijkheid

is het mijn **GADGETKLUIS**, waarin ik mijn kostuum en al mijn **VERBLUFFENDE** apparaatjes bewaar.

Normaal gesproken zou je een technisch genie als Tony

Stark moeten zijn, of een miljardair als Bruce Wayne om zulke **SUPERGAVE** gadgets te hebben.

Maar ik heb iets anders, namelijk een **CHEATBOEK**.

Vorig jaar toen we door de stoffige gangen en vergeten hoekjes van de schoolbibliotheek sloften, kwam ik een boek tegen dat heel bijzonder was en leek te zoenen van **MAGIE**. Het was een handboek vol met alle lifehacks en snode plannetjes die je maar zou kunnen bedenken.

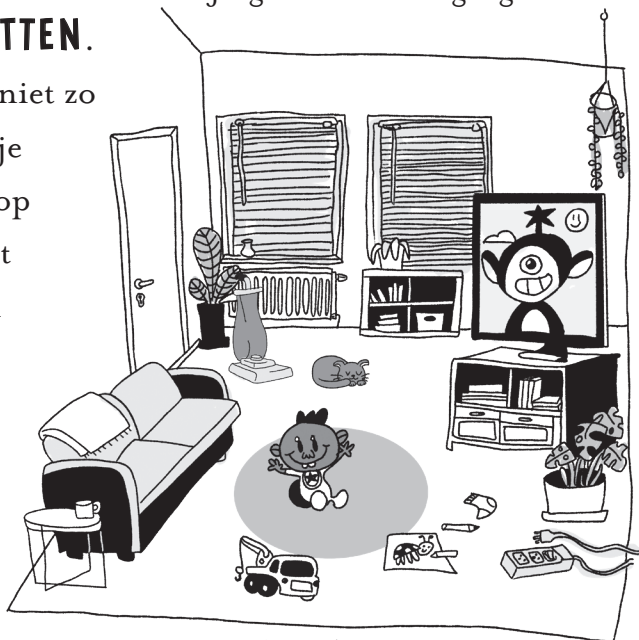
Met de hulp van dat boek heb ik al mijn superheldenspullen **ZELF** gemaakt, van dingen die gewoon ergens in huis rondslingerden.

Een superheldenbasis is meer dan alleen de plek waar je je coole spullen bewaart. Zie hier mijn **GOEDE-DADEN-GALERIJ**, waar ik alle aandenkens aan mijn heldhaftige daden bewaar:

Ik heb deze zomer heel wat mensen geholpen, maar vandaag is misschien wel mijn grootste uitdaging ooit: **BABYSITTEN**.

Het is lang niet zo makkelijk als je denkt. Als je op een baby moet passen, is een heel **VEILIGE** woonkamer...

...opeens
een van de
GEVAARLIJKSTE
PLEKKEN TER
WERELD!

KAMER,
ONGEVAARLIJK
GEMAAKT!

IEUW!

Houdt die baby ooit
OP met poepen?

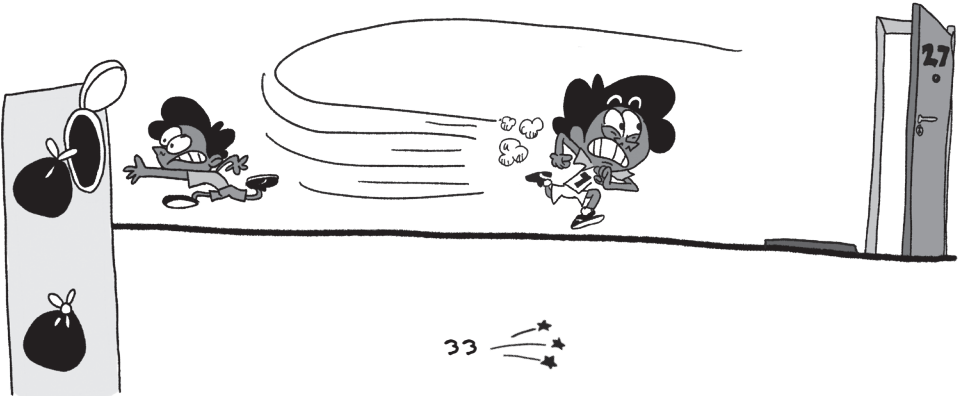
UH-OH! Zo te zien zat de afvalbak al helemaal vol met vieze luiers! Die moest ik leeggooiden in de **VUILSTORTKOKER**, maar mama heeft de huissleutel meegenomen.

Hmm.

IK HEB HET!

Ik besloot Abdi met tape vast te plakken aan zijn wipstoeltje, de voordeur open te houden met een stoel, de vuilniszak heel snel in de stortkoker te **GOOIE**n en dan terug te **RENNEN**...

‘HAHAHAHAHAHA!’

BOEM! ABDI! Hij moet met zijn wipstoeltje naar de deur toe zijn gehobbeld en de stoel die de deur openhield hebben omgestoten! Wat een **DUIVELTJE!** Ik had hem beter tegen de muur kunnen plakken!

Wat moet ik nu?

De makkelijkste oplossing was naar de familie Jawari op nummer 8 gaan, maar dan zou mama weten wat er gebeurd was en zou ze me nooit meer iets toevertrouwen. Daar zouden mijn zussen echt van **SMULLEN**.

Nou, genie, wat heb je nog meer?

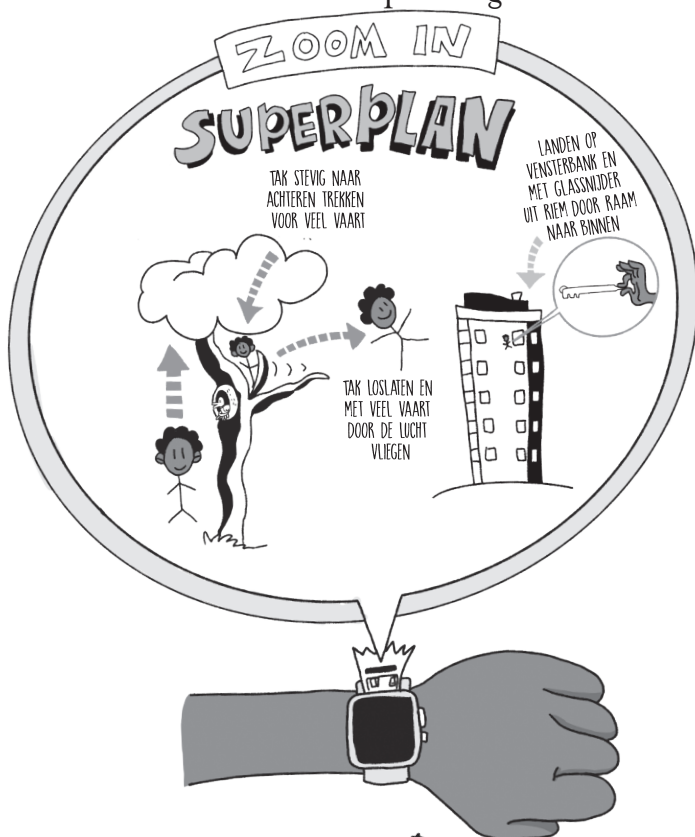
Ik stem voor een Leven buiten
in de wildernis.

Nee, dit moest ik zelf oplossen.

‘OPROEP voor *CHEATBOEK*. *CHEATBOEK*,
HOOR JE MIJ?’

HET CHEATBOEK hoorde mijn wanhopige geroep door
de intercom van mijn slaapkamer komen en stuurde
me enkele tellen later een oplossing.

Het plan was perfect. Geniaal.

Op één klein, ieniemieniepuntje na: het was niet Kamal-proof.

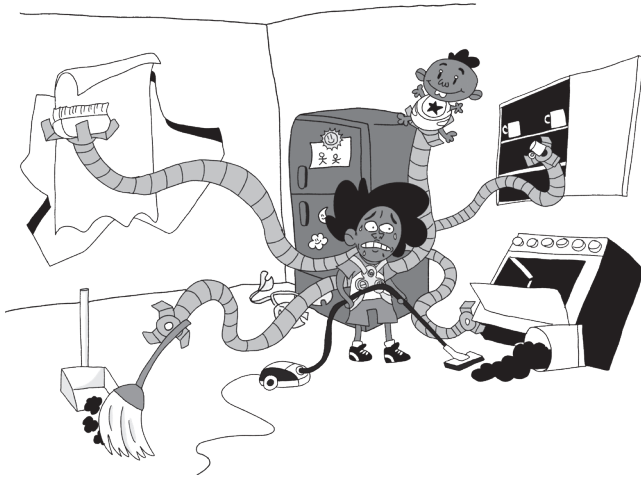
Net toen ik tegen de tak aan geklemd zat, klaar om door de lucht te **ZWIEPEN** met mijn zelfgemaakte boomkatapult, zag ik mijn moeder en mijn zussen terugkomen. Toen sloeg de paniek toe!

Ik wilde mijn **MISSIE** afbreken, maar de tak **GLIPE** uit mijn nerveuze, zweterige hand en voor ik het wist, schoot ik **ALS EEN RAKET** door de lucht, schreeuwend en om me heen maaiend als een menselijke kanonskogel die vervolgens **DWARS** door het keukenraam vloog.

Toen het stof was opgetrokken, zat ik tussen de brokstukken met een steelpan op mijn hoofd. En

de keuken? Die zag eruit alsof daar een **RAMP** was gebeurd.

Zoals elke held dat zou doen, trok ik mijn robottentakels aan en ging ik pijlsnel aan de slag.

Vele handen maken licht werk, en net toen ik het laatste stuk puin op zijn plek had, hoorde ik een sleutel in de voordeur.

POEH!

O. Wacht. **WAAR WAS ABDI?**

Ik keek om me heen en zag hem als een **ONTSNAPTE GIJZELAAR** vastgetapet aan zijn wipstoeltje door de gang hobbelen, **RECHT** op de voordeur af!

Dit hoorde dus **NIET** bij het plan!

In paniek tikte ik met mijn hielen tegen elkaar en – **BOEM!** – er schoten wielmpjes uit de hakken van

mijn superlaarzen, zodat ik achter Abdi aan kon rolschaatsen.

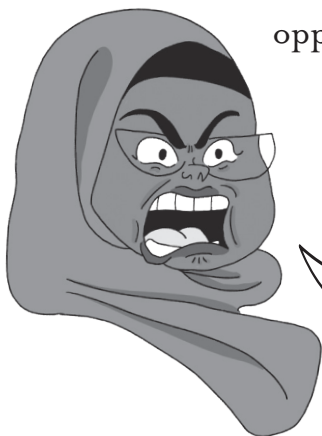
In een **EPISCHE** manoeuvre die best in slow motion had gemogen, tilde ik hem met stoel en al op en raceten we naar de woonkamer.

Een minuut later kwamen mijn zussen binnen, **GIECHELEND** van opwinding, benieuwd of hun stoutste dromen waren uitgekomen. Maar in plaats van de chaos en puinhoop die ze hoopten te zien, zat ik met Abdi op de grond met stapelblokken te spelen. We glimlachten als twee kleine engeltjes naar hen.

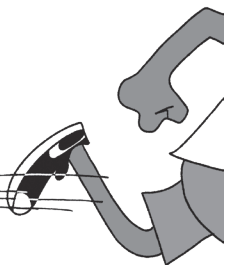
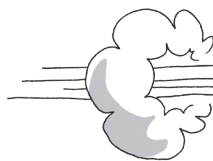
Hun monden zakten zo ver open, het was een wonder dat ze niet terugstuiterden!

HA! Vergis je nooit in mijn **BOVENMENSELIJKE** oppasvaardigheden.

CRISIS AFGEWEND.

KAMAL! Waarom zit er
vershoudfolie in het raam
in PLAATS van GLAS?

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Cheat Book Vol. 3*
Verschenen bij Hodder Children's Books,
een imprint van Hachette Children's Group

© 2026 Ramzee

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels

| Creative Difference

Omslagafbeelding en illustraties: Ramzee

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

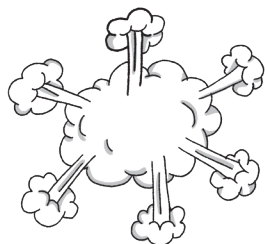
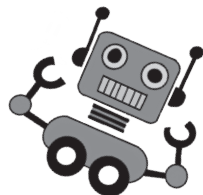
Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7826 9

ISBN e-book 978 90 261 8397 3

ISBN audiobook 978 90 261 8396 6

NUR 282, 283

